

kun 11—12 pCt. af de mandlige Medlemmer; i 1905 var Tallet steget til 17—18 pCt., og nu er det højere.

Se, Konklusionen heraf er jo den glædelige, at Sygekassemedlemmernes Antal stiger og stiger særlig blandt de ubemidlede Klasser. Det ærede Medlem vil give det Udseende af, at under de vanskelige økonomiske Forhold er Udvandringen af Sygekasserne større end tidligere. Jeg tror ikke, det ærede Medlem har Ret i, at det er Tilfældet i nogen større Grad. For vil det ærede Medlem se paa Medlemsantallet i det sidst forløbne Aar, Aaret 1908, vil det ærede Medlem se, at Tilgangen til Sygekasserne har været langt større end Afgangen.

Der er altsaa ikke, forekommer det mig, for Lovgivningsmagten nogen Grund til at forlade det Princip, vi nu have været inde paa en Række af Aar. Sygekasseinstitutionen er en Institution, der er vokset frem ganske naturligt ude i den arbejdende Befolkning. Sygekasserne styres og ledes fuldstændig demokratisk, og naar man ser, at der er en saa glædelig Fremgang i Sygekassemedlemmernes Tal, er der ikke for Staten, forekommer det mig, nogen Grund til at fravige det Princip, man hidtil har været inde paa. Jeg kan derfor ikke anbefale det foreliggende Lovforslag, thi det bryder med det bestaaende, uden at der er skellig Grund dertil.

Det ærede Medlem var inde paa Spørgsmaalet om de stedse stigende Lægelønninger, og heri er jeg enig med det ærede Medlem, at det er beklageligt at se, at Lægehonorarerne ere i stadig Stigen. Det har derfor været nødvendigt for mig i den senere Tid at imødekomme et Ønske fra 51 Sygekasser i Aarhus Amt om indtil videre at fritage Sygekasserne for at betale Lægehonorar og om at benytte Lovens Bestemmelser, hvorefter det bliver hvert enkelt Medlem, som Lægerne i Fremtiden i disse 51 Sygekasser maa henvende sig til. Men det forekommer mig, at det er en Opgave for den nedsatte Medicinalkommission at tage dette Spørgsmaal op til nærmere Overvejelse: muligvis ad Lovgivnings Vej, naar man ordner vort Medicinalvæsen, at faa fastsat bestemte Takster for Lægehonorarer i de statsanerkendte Sygekasser. Det er et Spørgsmaal, jeg henstiller til Overvejelse. Det glæder mig imidlertid at kunne konstatere, at det kun er i Aarhus, at Striden mellem Læger og Sygekasser har været brændende, medens man i det øvrige Land er enedes om faste,

bestemte Takster. Og jeg haaber, at Forhandlingerne med Lægerne i Aarhus skal føre til et Resultat, der svarer til det, der er opnaaet i de andre Landsdele.

Naar den ærede Ordfører vilde give det Udseende af, at man er nødt til at tiltræde hans Forslag for at gøre det muligt for den arbejdende Befolkning at blive Medlem af en Sygekasse, skal jeg oplyse, at det er jo ikke store Krav, der stilles i saa Henseende. Det er knapt 2 Øre pr. Dag, og det forekommer mig, at naar man har et saa lavt Kontingent, maa man med de Arbejdspriser, der nu ere, indrømme, at der er Mulighed for, at Befolkningens store Flerhed, naar den kan og ønsker det, kan blive Medlemmer af statsanerkendte Sygekasser.

Jeg anbefaler derfor det høje Ting at følge den Vej, vi hidtil i Rigsdagen have betraadt, og jeg kan ikke anbefale det foreliggende Forslag til at ophøjes til Lov.

**Carl Hansen:** Det er sikkert gaaet en stor Del af de ærede Medlemmer, som det er gaaet den højtærede Minister og ogsaa mig, at det har undret os noget at se dette Forslag fremkomme i den ekstraordinære Rigsdagssamling. Vi have ikke ment, at det vilde være muligt at føre et saadant Forslag igennem, og det have Forslagsstillerne heller ikke ment. Forklaringen fik vi af den ærede Ordfører, der pegede paa, at det fra hans Synspunkt set var mere nødvendigt at gennemføre denne Lov end Forsvarslovene. Man kan selvfølgelig godt se det ud fra det Synspunkt, men dermed er da ogsaa indrømmet, at da Forsvarslovene foreligge og den ekstraordinære Rigsdagssamling er bleven indkaldt til Behandling af disse Love, er det foreliggende Forslag kommet frem som det, det i Virkeligheden ogsaa var, da det kom frem i forrige Samling: som et temmelig rent Agitationsforslag. Jeg er derfor ganske enig med den højtærede Minister i, at det ikke fører til noget at sætte videre Kraft ind paa at fremme denne Sag, og ligesom Ministeren tror jeg heller ikke, at Tiden er moden til paa dette Omraade at gøre et saa stort Skridt, som Forslaget tilsigter.

Ganske vist er det umiskendeligt, hvad vi alle kunne være glade ved, at Udviklingen gaar i den Retning, at de Byrder, der hvile trykkende paa den enkelte, i stedse stigende Grad lægges over paa Samfundet. Men hvis man gaar saa vidt, som her foreslaas, at man tager alle økonomiske Byrder bort fra den enkelte og lægger dem